

ZGODNJA DANIČA.

Katolišk cerkven list.

List 13.

V četrtek 30. sušca 1854.

Tečaj VII.

Pervi dar pomladi.

Z vijolic duhtecih,
Se sladko smeječih
Šopčk sim nabral.
Mja roka povija
Za Te jih, Marija,
Da k godu Ti danes
V spomin jih bom dal.

Al čes za vezilo
To kito v vosilo,
Precista Gospá?
Ljubezen nabrala,
Ljubezen zvezala
Je sama edina
Jo mojga sercá.

Tak smém Ti verjeti.
Da kito čes vzeti,
Kraljica nebes!
Ozerla z visósti.
Iz Božje svetlosti
Se bodeš na mene,
Marija, zares?

Oh ná jo ná kito
Z ljubeznijo zvito —
Ná celo sercé!
Le za Te bo bilo,
Le Tebe slavilo
Do zadnjiga dné!
25. sušca 1854. J. V.

Nečisti grešnik je tudi v sredi svojiga grešnega življenja nesrečen.

Človeška sreča na svetu ni ne bogastvo imeti, ne dobro piti in jesti, ne kratkočase, veselje svetá živati, ne, ko bi tudi stanovitno bilo, po nagnjenji spačeniga mesa živeti, si vse dopustiti, vse storiti, kar truplo hoče; ampak le mirno in pokojno serce, ali z drugimi besedami: to de so želje njegoviga serca vselej spolnjene, de tedaj ne hrepeni po tem, kar ne more doseči; kar pa vender želi, vselej ima, in se mu ni zraven treba nikogar nič bati. Naj se mu vzame mir in pokoj serca, in proč je vse njegovo veselje; velik revež je, naj ga tudi ves svet imenuje srečniga, in toliko nesrečniši je, kolikor nepokojniši. Kralj na svojim sedrži pa z nepokojnim srcem, če je ravno okoli njega polno strežetov pripravljenih, le migne naj, spolniti njegovo voljo, je vender ubožniši, bolj nesrečen, in večiga usmiljenja vreden, kakor berač, ki leži poln turov in v nar večim pomanjkanji pred njegovimi vratmi, če je pa njegovo serce mirno in pokojno. Kdo je tedaj na svetu revniši in nesrečniši, kakor nečisti grešnik, ker ravno to je tista pregreha, koja prežene popolnoma ves mir iz serca?

Ogenj, pravi sv. pismo, nikoli ne reče: dosti je, ampak če več veržes vanj, več bo, in več bo hotel imeti. Tako je poželenje pri človeku, in prav posebno nečisto poželenje; to poželenje prav v posebnim pomenu je tista nikoli sita pijavka, koja ima po besedah sv. pisma dve hčeri, ki zme-rej vpijete: prinesi! prinesi! in naj se jima prinese, kar hoče in kolikor hoče, jima ni dosti, in zato ne jenjate klicati: prinesi! še prinesi! Tako ni, in ne more biti nikoli zadosti storjeniga nečistimu poželenju, zakaj več ko se mu dovoli, več hoče; in naj se tudi stori vse, kar hoče, mu vender še ni dosti,

in zme-rej in brez vsiga preneha bo vpilo: prinesi! prinesi se! stori se to, stori se uno reč, stori se enkrat, kar si že tolikrat storil, če ravno vselej z obljubo le še enkrat, le še zdaj in potem nikoli več ne storiti. Kdaj in kakšen mir serca bo tedaj mogel imeti nečisti grešnik, ker hoče njegovo poželenje, kadar ga je že stokrat spolnil, spet na novič stokrat in stokrat spolnjeno biti? — Zato ga vleče kakor na vervi iz greha v greh, iz hudobije v hudobijo: povsod išče pokoja enako nečistimu duhu, od kteriga Jezus Kristus govori; ali nikjer ga ne najde; in ker ga nima po tem takim nikoli nobeniga miru, ali ne bomo smeli po pravici reči, de je nesrečen, ubožec in revež, vsiga usmiljenja vreden v sredi svojiga grešnega veselja? Zakaj ni ga še pravokusil, že mu je vzeto, in njegove želje po drugim ga že spet terpinčijo. In tako je, de ob kratkim povem, v svoji nesreči popolnoma enak izmišljenimu ajdovskimu Tantalú, kteri stoji po njih izmišljenji v vodi noter do vrata, in visi nad njim nar boljši sadje loter do njegove glave; mora pa vender pri vsim tem terpeti večno žejo in lakot: zakaj če zine po jabelku, se mu umakne, in če se prikloni, de bi pil, beži voda spred njega.

Ravno tako, nečisti grešnik, spoznaj odkrito-serčno! se tudi tebi godi. Povsod okoli sebe ne vidiš družiga ko veselje in srečo, nar čistejši vodo za žejo in nar lepši sadje za lakoto svojiga serca. Pa če sežeš po jabelku, se ti umakne, in ne moreš ga doseči, in kadarkoli se pripogneš, de bi pil, odteče voda spred tebe, ko bi z očmi trenil, in ti si v sredi veselja žalosten in v sredi sreče nesrečen; s tem hočem reči: tvoje meso hrepeni in je vse mervto po tej ali uni prepovedani pregrešni reči; in ti misliš, če si jo dopustiš, de boš najdel v njej, kdo vé, kakšno veselje, in bojo spolnjene želje tvojiga serca. Ali tako zaželeno jabelko zgine, kakor sežeš po njem, in voda veselja, kakor jo hočeš piti, beži pred teboj, in lakota in žeja tvojiga serca po takih prepovedanih rečeh ni potolažena, ostane in še le veči prihaja, če si tudi vse dovoliš, vse storiš željam svojiga serca, jim še ni in nikoli ne bo zadosti storjeniga, ampak se še le bolj vnamejo, storé tvoje serce še bolj nepokojno, te le še bolj nadležvajo.

Tako nima in ne more imeti nečisti grešnik nikoli mirniga serca, tedaj nobene sreče že zavoljo nepokojnih nikoli sitih želj svojiga k vsim nesposodobnostim nagnjeniga mesa. Kakšen mora biti še le njegov nepokoj, kakšna teža pri sercu, in kolika ravno zato njegova nesreča, ker ga zraven tega še njegova vest peče, grize, straši in mu pogubljenje napoveduje. Veseli, srečni so bili naši

pervi starši v raji, dokler so bili nedolžni; Bog sam je prijazno z njimi govoril, bil njih varh, njih učenik. Ali komaj okusijo prepovedani sad, in proč je vsa njih sreča; v pekel tako rekoč se jim spremeni tako lepi, veseli in prijetni raj; vsi se tresejo, trepečejo od strahu, in beže se skrit pred svojim dobrotnikom, svojim tako prijaznim in usmiljenim očetam, ki so ga bili dozdej le toliko veseli! Zakaj vse to? Zato ker jim je njih vest na glas vpila, de so prelomili njegovo zapoved, Boga žalili, zaničevali njegovo voljo, zapravili po tem takim njegovo prijaznost, ktere niso več vredni, in zaslužili vso njegovo jezo. Ravno tako drago plačuje nečistnik svoje grešno veselje; komaj je greh storjen, in proč je mir njegove vesti in z njim vred proč vse njegovo veselje, vsa njegova sreča. Bog mu kliče: človek! človek! kaj si storil? se mu postavi živo pred oči s svojimi strašnimi strelami v rokah pripravljen jih vse vanj izstreliti; Jezus Kristus mu vpije oistre nauke svojiga s. evangelija v njegove ušesa; vera kliče: neumnost in nespamet za tako kratko veselje dati neizrečeno večno srečo! angel nedolžnosti in poštenja zdihuje in milo vpraša, zakaj je mogel bežati, in se zaničevanju, zasramovanju vsiga sveta umakniti? vrata nezmerjene večnosti se mu odpro, in njegova vest mu kaže od ene strani nebesa in kliče: glej, kaj si zapravil! tudi zate so bile vstvarjene, ali od zdaj so ti zaperte; ne boš ga ne okusil tistiga nezapopadljiviga veselja, ki ga je Bog od vekomaj pripravil svojim izvoljenim, ker nič nečistiga ne pojde v Božje kraljestvo! od druge strani pa mu kaže peklenski brezzen in spet kliče: glej, kaj si zaslužil! tukaj, tukaj te čaka tvojih del vredno plačilo! kolikor več nečistiga veselja si vžival, toliko več terpljenja ti bo tukaj naloženiga; tvoje telo je bilo ud telesa Jezusa Kristusa; ti pa si ga storil ud nečistosti; zato boš večno odločen od njega, kakor se suha mladika odreže od terte in verže v ogenj, tako boš ti v ogenj veržen, in glej tukaj v kakšen, kako strašen ogenj! tvoje truplo je bilo pri sv. kerstu posvečeno v tempelj sv. Duha; ti pa si ga ognusil, ostudil, oskrnil; zato te bo razdjel in končal Bog v svoji jezi. Glej tukaj, kako strašna je teža roke Božje, ktera te bo zadela, in jo boš nosil, skušal, terpel vso nezmerjeno večnost!

O kako se mu mora pri takim glasu vesti vsako še tako veselje spreobrniti v grenki želč! In ali se bo mogel zderžati, de bi večkrat s solzami v očeh na skrivnim ne zdihoval in morebiti ravno takrat, ko ga za srečniga štejejo, ne zdihoval rekoč: O nespametno, slepo moje serce, ktero si me tako deleč pripravilo! Pred ljudmi sicer znam skrivati dela teme, ali Božjim očem, ktere tudi v temi, tudi v nar bolj skritih kotih vidijo in prederó do vsih spranj serca, je vse jasno, vse znano! Ko bi me Bog zdaj poklical iz sveta, kakšen bi prišel pred sodnjo stol njegove oistre pravice! Tresti se začne pri tacih mislih, groze in strahu trepetati; zato si jih izbija iz glave, kolikor je mogoče, pa zastonj, ne da se, ali vsaj le malo časa se da pregnati taka groze polna misel. Njegova vest ga zraven tega tudi opomni njegove poprejšnje nedolžnosti, kaj je bil pred, kaj pa je zdaj, de vidi od kod, kako iz visokiga je padel in kako globoko se pogreznil! In tukaj mora še le prav čutiti svojo nesrečo: Kdo mi bo dal, zdihuje pač tudi on, kakor nekdan Job, kdo mi bo dal biti kakor sim bil v poprejšnjih mesecih in dnevih: ah zakaj jih ne morem več priklicati let svoje nedolžnosti! O srečni dnevi,

ki sim jih preživel v Božjim strahu in zato vžival njegovo prijaznost in mir svoje vesti! Kam ste zginiti, kje ste? Mladenci so me vidili in se skrili, in stari so pred menoj vstajali (t. j. tudi hudobni so bili sramožljivi vpričo mene), in modri so spoštovali moje zadržanje. Uho, ktero me je slišalo, me je blagorvalo, in oko, ktero me je vidilo, mi je pričevanje dajalo; vsi, kteri so me vidili ali od mene slišali, so me imeli v lepim spominu; in zdaj sim zaničevanje sveta, sramota svojih staršev in svojih domačih in pohujšanje ljudi! — Kako nesrečen mora tedaj biti nečisti grešnik tudi v sredi svojiga grešniga veselja!

Prijetna godba v gojzdu.

Desiderium habens dissolvi. et esse cum Christo. Philip. 1, 23.

Reci, kar hočeš, in boj se smerti, kakor hočeš, ti vender zaterdim, de, kdor Boga preserčno ljubi, in njemu zvesto služi, se ne boji smerti, temuč je veliko več želi, ter s sv. Pavlam Ap. zdihuje rekoč: „Jest pa želim razvezan biti, in se s Kristusam združiti“.

Neki plemenitaž, premožen grajšak, se na lovu deleč v gojzd zgubi in zajde; kar zasliši neizrečeno prijetno godbo, ktera se, prav lepo nabrana, zdaj znižuje, zdaj zvišuje z nekako čudovito ljubeznjivostjo, sladkostjo in prijetnostjo. To godbo spremlja še nekaj lepsiga in gniljivšiga. Glas čist in krepek prelepo popeva, od začetka se kakor iz slabečih in bolehnih pers izhajóč potresa, sčasama pa vedno bolj in bolj tarden in močan prihaja. Grajšaku je per sercu, kakor de bi čul angele božje peti in gosti. Nar prvo je bila godba in potem petje; in po vsakim prenhu godbe so se ene in ravno tiste verstice pele, ktere so se nekako takole glasile:

Bod' zadovoljno, nadložno serce:
Trudi se vdati.
V voljo podati,
K' jo Oče nad tabo spolniti će!
Zakaj skoz reve, nadloge, težave.
On vodi v lepe nebeske višave!
Po smerti telesa,
Se pride v nebesa.
Kjer se brez truda nadlog,
Daje vživat' sam Bog.
Tem, kter' vse voljno terpijo.
In Njega vredno častijo!

Grajšak misleč, de to je nebeska godba in angelsko petje v tolažbo kaciga umirajočiga reveža, kteri je zasel in opešal, se tihama dalje pomika za svetim glasam: njegovo serce močno bije, iz njegovih oči se bliska veselje in želja, naslediti angela božjiga, kteri s to godbo in s tem petjem kaciga reveža tolaži, poterduje in pokrepčuje. Kar godba in petje utihne: in plemenitaž vidi pred sabo — pa koga, morde angela božjiga? — O ne! Sromaskiga starčika s goslicami, vsiga razterganiga, hromiga in kruljeviga, turoviga in goboviga, tako, de ga je le pogledati stud in groza.

Grajšak praša: Si li ti tako lepo godel in popeval? Jest, odgovori starčik. Povej mi za božjo voljo, kako je vender to, de si per toliki revu in nadlogi tako vesel in dobrovoljin?

Per vsim terpljenji, odgovori starčik, per vsih svojih revah in nadlogah sim zadovoljin in vesel, ker vem, de med menoj in Bogam ni družiga, kakor ta le iz ila narejena stena mojiga rahliga trupla;

in verujem, de skoz nadloge in težave se pride v nebeške višave. In zdaj sim posebno vesel, ker se čutim blizu smerti; zakaj po smerti telesa — se pride v nebesa, ako tukej vse voljno poterpimo in Boga vredno častimo. In meni ni kaj družiga dosti mar, kakor Boga ljubiti, njemu služiti, ga s poterpljenjem častiti in po njem zdihovati; zatorej se lahko razveselujem, mu zdaj godem in prepevam, na znanje dati, de kadar po me pride, mi bo prav, in nikdar prezgodej prišel ne bo.

Grajsak se temu močno čudi, ker se je smerti posebno bal, ker je posvetno živel, Boga in večnosti pozabil. — Nato plemenitaž starčika, kateri je že tako rekoč s smertjo rinjal, vpraša: Preljubi! koliko časa si pa že tukaj v gojzdu? Od sinoči, odgovori. Vsaj večeraj jutro sim bil tam v unim kloštru, bote že vedili zanj, pri spovedi in pri sv. obhajilu, odpustike zadobiti. Potem sim vzel palico, ktera mi pomaga hoditi, in sim se v imenu božjim dalje podal: kadar sim pa do semle prišel, so mi vse moči odpovedale in moje slabo truplo je djalo: Do sem — in ne dalje. Tako zdaj tukaj počivam in se razveselujem v Bogu, svojim stvarniku in zveličarju! Grajsaka nekaki strah in posebno občutje spreleti: klobuček nevedama z glave zmakne, solzne oči proti nebu vzdigne, žnablje premika k molitvi, se vdarja na grešno srce, ktero je Boga pozabilo in se zatorej smerti močno balo.

V tem stanu plemenitaž ves zamišljen stoji in steri, dokler, kakor iz spanja se zbudiš, iz svoje lovske taške vinske posodice ne potegne, umirajočimu starčiku dati piti in ga pokrepčati; tode prepozno, ker leta revni Lacar je že mirno v Gospodu zaspal, in prenesen bil v naročje Abrahamovo vživat zveličanski sad svojiga sromaškiga življenja, v katerim je nar. grenkejši težave in nadloge ves v voljo božjo vdan pohlevno terpel, dobrovoljno prenašal in zdaj srečno prestal.

Plemenitaž se v gojzdu zgubivši najde zopet pot do svoje grajsine: najdel je tudi, kar je še boljši, pot do Boga davno pozabljeniga. Domu pridši pošlje svoje služabnike v gojzd, kateri perneso mertiča v grad, mu preskerbi lep kersansk pogreb, da na njegov grob postaviti kamniten spominek z lepim napisom, v zgledni poduk svojim otrokam in prihodnjimu zarodu: prijetne godbe in petja v gojzdu pozabil ni, in poslednjih besedi umirajočiga starčika je pomnil vse svoje žive dni. — π α

Smert nevernika.

Ni veliko nad trikrat sedem let minilo, ko je v nekim mestu živel mož brez vse vere ino brez vsiga upanja prihodnjiga življenja, kterimu tedaj ni bilo družiga mar, kot za trebuh skrbeti, in se razveselovati po Epikurjevem vodilu: *Le pij ino jej in počenjaj, kar se ti poljubi; saj po smerti ti ne bo nobeniga veselja.* S smodko v ustih jo je redovno vsak ljubi večer s svojim kodram na strani koračil v kerčmo, kamor so se shajali možaki njegove baže. Se vč, de tamo, kjer pijanost za mizo sedi, tudi nečistost za pečjo čepi, ino tamo, kjer se vino ali ol popiva, se tudi pamet in sramožljivost zgubiva; toraj se kar lahko razumē, kako pošteni, sramožljivi ino spodobni so tacih mož pogovori bili; posebno jako so se ustili čez sveto katoliško cerkev in njene mašnike, ker je drugi družiga v zabavljanju ino zasmehovanju služabnikov sv. cerkve prekosoval. Med drugimi burkami in kvantami, ktere

so ugarjali ino si z njimi čas kratili, zastavi nek gerd zasmehovavec važno vprašanje, kaj pošteno zbiralise meni od duhovne pomoči o smertni uri. Oterpnjeni nevernik stavi ravno v to svoj ponos, takrat se neostrašljiviga kazati, kadar se pobožni verni trese. Kar mene zadene, se oglasi ta gerdin, ker kozarec iz roke na mizo postavi, ne potrebujem v smertni uri nobeniga, de bi mi prigovarjal in dušo priporočal; moj koder, se oberne na psa, kateri gobec odpre, de šavsne kos kruha, ki mu ga verže, mi zamore ravno to pomoč skazati. Z rokami so ploskali pohvalo brezbožnemu hudobnežu, ker jo je tolikanj po njih mislih zadel; tode hitro ga doleti zaslužena kazen, ktero si je sam izgovoril. O terdi noči, ko ga je zastran pregrešne pohvale še en poliček poserkal, popusti kerčmo, ino v dva cepa jo tava domu — v društvu svojiga kodra. Pot ga pelje čez plitev potok, prek kteriga je ozka deska položena; zakaj teklo je komaj toliko vode, de je tla pokrivala. Pijanče stopi na desko, zderkne, in o svitanju ga v plitvi vodici utopljeniga najdejo, poleg njega pa — zvestiga kodra, kteriga pomoč si je v smertni uri pozelel. — Kakor je veroval, tako se mu je zgodilo; kakor je živel, tako je umrl.

Križ se pripogne človeku, kateri svojimu sovražniku odpusti.

Prigodi se enkrat, de neki vitez očeta nekiga družiga viteza umori in de poslednji morivca v svojo oblast dobi. Ko že z mečem namahne, de bi se nad njim zmaševal, mlo uni reče: Lepo te prosim zavoljo presvetiga križa, na kterim je Gospod za sovražnike molil, in se vesoljniga sveta usmilil, usmili se tudi ti mene. Tega pa taka prošnja tolikanj pregane in omami, de mu kar roka obstane. In ko premišluje, kaj mu je storiti, se k usmiljenosti nagne njegovo srce, tedaj človeka vzdigne, ter mu reče: Zavoljo presvetiga križa, de bi fisti, ki je na njem terpel, moje grehe mi odpustil, ti tudi jaz odpustim, in odsle hočem tvoj prijatelj biti. In pri ti priliki ga objame kot nar. ljubsiga znanca. Nedavno potem gre ta vitez vojskovat se v sveto deželo. In ko pride on z drugimi pobožnimi vojniki v cerkev božjiga groba v Jeruzalemu, in gre memo veliciga altarja, glej, tu se podoba križaniga Jezusa precej globoko pred njim pripogne, kar vsi vidijo. Ker pa ne vedo, komu de se je taka čudapolna čast prigodila, gredo še enkrat vsi pa posameznim memo križa. Vender se križ pred nikomur ne priklone, kakor samo pred tistim, kateri je popred tako čast zadobil. In sedaj ga poprašujejo po vzroku te čudovitne prikazni. On pa odgovori, de je take časti neskončno nevreden, vender pa pove, kar smo ravno povedali. In vsi osterme nad toliko ponižnostjo Kristusovo, ter spoznajo, de se mu je hotel Gospod pripognivši se kakor zahvaliti.

Kako ljubo de je Gospodu premišljevanje njegoviga britkiga terpljenja.

Neki pobožni človek vedno Boga v molitvi prosi, de naj bi mu razodel, kako bi mu mogel nar. bolj dopadljivo služiti. Tu vidi enkrat Gospoda Jezusa naproti mu iti, kateri prav težak križ na svoji sveti rami nese, ter mu reče: Nič dopadljivši in prijetniši mi ne moreš služiti, kakor če mi tale težki križ nesti pomagaš. In tedaj ga uni vpraša:

Kako ti hočem pomagati? Gospod pa mu odgovori: Nosi moj križ v srcu po večkratnim premišljevanji in milovanji; v ustih z iskreno hvaležnostjo; v ušesih rad in željno poslušaje moje terpljenje; na herbtu z neprenehanim križanjem svojiga mesa. In mož si je veliko prizadajal, ter spolnoval besedo Gospodovo in po tem je kmalo dosegel preveliko svetost.

Čudne sanje.

Neki kmet gre štiridesetdanski post v mesto na somenj in tudi, preden se domu verne, v gostivnico kozarec vina pit in kruha prigriznit za potrebo. Pri dveh mizah se ljudje z mesam gostujejo in ga temu kmetu nadležno ponujajo, tako, da jih ptuj človek posvari, rekoč: Pustite moža, ker do zdaj mesa ni jedel, naj ga tudi zanaprej ne je! Kmet se tedaj mesa stanovitno zderži. Ko zvečer domu pride in po večerji zaspi, se mu berž začne sanjati, da je med prešiči in mora z njimi skupaj jesti, na vso moč se brani, pa nič ne pomaga, persiljen je per tej nečedni družini jesti. — Nekteri kristjani res štiridesetdanski post brez potrebe po gostivnicah prederzno meso jedo, akoravno so le postnih jedi navajeni, in bi jih lohka dobili in tudi ob mesnih dneh večkrat mesa nimajo, da bi ga jedli; vedo sicer polajšanje cerkvene zapovedi, da se nekatere postne dni sme meso jesti, kaj pa je zato treba storiti, tega pa nočejo vediti, jedo kot žertna živina brez premislika, kar se jim da; taki so močno podobni živalim, kakor se je unim u kmetu sanjalo. — B.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane, 28. sušca. Dans so se milostivi škof Friderik Baraga po železnici v Celje podali. Spremili so jih visokočastiti gosp. korar Jan. Novak in drugi častiti duhovni. Slišali smo, da jih je v Celju okoli 40 duhovnov prav lepo sprejelo. Zvonovi so tudi veliko množico vernih priklicali. Po kratkim ogovoru visokočastitiga gospoda opata Matija Voduška v imenu preč. Lavantinskiga škofa so se v veliko cerkev in potem v opatijo podali. Od tod se bodo v Št.-Andrej napotili in potem skoz Dunaj, Mnihovo, Pariz, Dublin k svojim ljubim ovčicam v Ameriko vernili. Pri nas so bili sicer malo časa, ali kdo zamore popisati, koliko dobrega je njih apostolsko obnašanje tukaj obrodilo! Oni, katerih bukve se s tolikim veseljem beró, da same „Dušne Paše“ je že 27,700 iztisov na svitlim, so še poslednje dni svojiga tukajšnjega bivanja obilno obilno zbranimu ljudstvu v cerkvi častitih OO. Franciskanov v praznik oznanjenja Marije prečisto Device in pri sv. Petru v nedeljo z vso gorečnostjo katoliškiga škofa besedo Božjo oznanovali. Prav umljivo so pokazali v prvi cerkvi lepoto angeloviga čiščenja in zjasnili, kako da to prelepo molitev opravljajmo Bogu v slavo, Marii v čast in sebi v dušni prid; v drugi cerkvi pa so serčno priporočevali, da posnemajmo ljubiga Jezusa v njegovi krotkosti, ponižnosti, poterpežljivosti, molitvi in ljubezni do Boga. Pa ne samo v cerkvi, tudi obiskovaje nunske in latinske šole, Alojzjeviše in duhovšnico so povsod kratke pa primerne in v serca segajoče govore imeli, ki jih gotovo nikdar ne bodo pozabili, kteri so jih slišali. Ali tudi milostivi škof se bodo, kakor so rekli, vedno spominjali dni, ki so jih tukaj preživeli. Zato so vredništvu „Zgodnje Danice“ ukazali naznaniti, da se serčno zahvalijo za veliko ljubezen, ki se jim je skoz in skoz skazovala, posebno, ker so njih besede tolikanj radi po-

slušali, kakor tudi, da so toliko lepih darov za uboge Indijane zložili; *) kar jih tolikanj bolj veseli, ker so pri marsikterih vidili, da so si sami v svoji revšini pritergovali, **) da so zamogli kakšen dar podariti. — Bog jim daj srečno pot in dolgo življenje sebi v čast in svoji sveti cerkvi v poveljanje!

* „Šolski Prijatelj“ naznani Drobotnico za novo leto 1854. s temi besedami: „Občno ljubljeno in težko pričakovane „Drobotnice“ so donatijene. Tudi letošni tečaj je tako izversten, kakor poprejšni. Slovenci gg. dopisateljem ne morejo dosti hvaležni biti za toliko lepe in mikavne sestavke. Posebno pa prečastiti g. vrednik Jožef Rozman zasluži slavo in hvalo za svoj neumorni trud in veliko prizadevanje. Slovenci! le pridno kupujte in prebirajte zlate Drobotnice, gotovo bode to vaša častna in večna sreča!“

Od Ljubljani. (Konec.) Pred časom je imelo Ljubljansko mesto še večji številko Božjih hiš, ktere so bile pa v nemilih dneih opušene ali poderte. Bila je 1. Cerkev sv. Janeza Ev., ktera je že v letu 1225 stala, je bila pa v l. 1494 zavoljo turških napadov poderta; stala je pred ko ne na narodnim tergu ondi, kjer je bila pozneje v l. 1606 nova cerkev ravno tega svetnika miniham kapucinskiga reda sozidana; ta pa je bila v l. 1811 opušena, in po tem poderta. 2. Cerkev sv. Filipa N. na mestu sedanjiga šolskiga poslopja; postavil jo je v l. 1072 tergovec Peter Baldavic, v letu 1333 je bila miniham iz reda sv. Franciška izročena, in l. 1403 in spet v l. 1492 prezidana, v l. 1786 pa opušena in poderta. 3. Cerkev sv. Mihela pri nunah iz reda sv. Klare na mestu sedanje vojaške bolnišnice, sozidana v l. 1656, in opušena v l. 1782. 4. Cerkev s. Jožefa pri neobutih avguštinijanih (diskalceatih) na mestu sedanje mestne bolnišnice, sozidana v l. 1657, in opušena v l. 1811. 5. Cerkev sv. Elizabete v prejšni mestni bolnišnici, ktera je že v l. 1345 stala, v l. 1386 pogorela, med l. 1564 do 1601 v luteranskih rokah bila, in se je v l. 1820 opustila. 6. Cerkev sv. Fridelina na bregu, sozidana v l. 1449, in v l. 1484 poderta. 7. Cerkev sv. Rozalije za gradom, ki je stala že pred l. 1660, je takrat pogorela, in v l. 1785 opušena bila. 8. Več kapelic: sv. Ahacija v hiši deželnih stanov, sv. Trojice v dvoru deželniga poglavarja, sv. Donacijana v jezuitovskim semeniši, sv. Rešnjiga Telesa v bratovski hiši, sv. Trojice v Zatiškem dvoru, Marije Device pri Bistriškem dvoru na bregu, žalostne Matere Božje v Turjaškem dvoru, sv. Jožefa v Egenbergovim dvoru; vse te kapelice so bile v novih časih opušene.

Kar je sedanjih cerkev Ljubljanskiga mesta, so po prejšnim razlaganju vse noviga zidanja; zatoraj ni nobeniga sledu več gotiške šege, in vse so le po prijazni italijanski podobi obravnane. Ne bilo bi napačno, da bi bilo med temi cerkvami kaj več različnosti v stavbi, in da bi na pr. prezidana Ternovska cerkev bizantinsko ali romansko podobo dobila. P. H.

Iz Gorice. S. Za ves sveti postni čas do veselo velike noči smo letos dobili posebniga pridgarja, ki v tukajšni veliki cerkvi večkrat na teden se vé de v talianskim jeziku pridiga, kakor je sploh na Laškem stara navada. Letošnji postni pridigar je Poljak iz Verone domá, in se kliče Jožef Sviderkoski-Gru. Poljak, in iz Verone domá? porečete. Taka je. Njegovi pred-

*) Verli učenci visih latinskih sol so 42 gld. po gosp. učniku A. Globočniku milostivimu škofu podarili.

**) Neka uboga ženica jim je en krajcar podarila. Tega darú so bili silno veseli, spravili so ga, in ga v Ameriko ponesó v vedni spomin, kako radi bi namree tudi ubogi katoličani ubogim Indijanam obilno pomagali, ko bi le premogli.

dedje so iz Krakove v Verono se preselili, in ta naš letošnji pridigar je tedaj po svojih preddeh Poljak, po jeziku pa le terd Talianec. Čverst mož, okoli 50 let star, se s svojim zunajnim koj vsakimu prikupi, in celo njegovo vedenje kaže, da je za leco kakor nalaš stvarjen. Pridgal je že tudi drugod, posebno v Dalmaciji in po Talianskim, še celo v Milanu, in povsod, kar se sliši, z veliko hvalo. Perve dni, ko je sem v Gorico prišel, je tiskano oznanilo nove knjige po mestu delil, ki jo misli ravno na svitlo dati in jo je našimu prevzvišenimu knezu in višimu škofu Goriškemu posvetil. V tej knjigi govori od dobre rabe cerkvene zgovornosti, in uči posebno take, ki se pripravljajo k duhovskemu stanu, in hočejo biti dobri, veljavni pridgarji. Knjiga bo imela naslov, kakor govori to oznanilo: *„Osservazioni sul buon esercizio della sacra predicazione con analoghi e brevi avvertimenti ai reverendissimi e predicatori novelli“*. Obsegala bo eno samo knjigo, cena ji bo 40 kr. Kakor hitro se mu nabere dovolj naročnikov, jo da že tu v Gorici tiskati. Naročnina se plača še le tadaj, kadar bodo bukve gotove. Med bravci Danice, mislim, jih ne bo mnogo, ki bi si hotli omisliti to knjigo, ker poznanje talianskiga jezika po naših slovenskih krajih ni ravno mnogo razširjeno, ako izjamemo naše primorske kraje; ker pa bi vender utegnili kteriga mikati, oznanjeno delo tega izverstniga pridgarja dobiti, sim mislil te verstice v Vaš list poslati tim bolj, ker se naš prečastiti viši škof sami tudi s posebnim razpisam to knjigo svojim duhovnikom priporočili.

* 23. sušca. S. — Skorej Vam ne vem kaj pisati, ker se noviga tukaj malo kaj godi. Slišimo, da dobimo tu sem v Gorico kmali po letošnji veliki noči tista dva častita OO. Jezuita, ki ta sveti postni čas v Terstu pridigata. Kaj bodeta pri nas delala, še prav ne vemo. Pa zadosti, da prideta in enkrat med nas stopita, da bodo protivniki Jezuitov, če so kateri med nami, se sami mogli prepričati, da ti vse časti vredni redovniki niso take strašila, kakor si jih mislijo.

Ravno smo dobili mnogo zaželeno slovensko pridige v roke, ki jih je tukajšnji slavni franciškan, častiti O. Mansvet Šmajdek, spisal, in jih v Ljubljani v natis dal. Ko so bile še v rokopisu, so vsem tistim se dokaj prikupovale, ki so jih brati mogli, kakor pričujeta dva sostavka v lanskim *„Zgodnji Danici“*. Sadaj, ko so natisnjene, bo gotovo vsaki bravec z mano rekel, da tista že takrat izrečena hvala ni prazna. Gladki, čisti jezik, umetni sostav govora po pravilih cerkvene zgovornosti, iz sadajnega življenja ljudi, posebno nižjih stanov, zvesto posneti popisi krepost in strast itd. so posebna lepota tega, zamorem reči, izverstniga dela. Ali jaz ga ne bom dalje hvalil; naj ga častiti duhovni si omislijo, in sami sodijo; saj tega sim si svest, da jim ne bo žal, da so za te bukve to malo iztrosili, kar veljajo.

Razgled po keršanskim svetu.

Na Dunaju so se v praznik sv. Jožefa tri protestanke, mati z dvema hčerama, v farni cerkvi častitih Servitov, katoličanam pridružile.

Iz Rima, 9. sušca. Eno tedne sem sta tukaj dva Alkantarince iz Silezije, kakor se sliši, v zadevah svojiga reda. Častita moža sta popotvaje strašno terpela. V Ankonški okolici bi bila kmalo v snegu ostala. Večkrat se jima je do pers sneg vderl, in nemogoče se je zdelo iz njega se spraviti. K tém napotljejem so je pa še nar večji revšina pridružila. Tudi ko sta do ljudi prišla, se jima ni pomagalo. Kmetje so sami čez svojo revšino tožili, in celo premožni so rekli, da ne morejo pomagati. Ko eden zmed očetov odgovori: „Ali čeva glada umreti?“ jima reko: „Poprosita pri družih; mi

nič nimamo“. Vdasta se v Božjo voljo, molita in dalje gresta. Kar ju srečate dve ženski z jerbasa. Pogledate blede obličje ubozih rednikov, in ena ginjena poprašča: „Ali sta lačna?“ — „Se ve de“, odgovorita očeta. Ženski denete jerbasa z glave in daste vsaka en hleb kruha. Trudna očeta se na kamna pri potu usedeta, Boga zahvalita in se nasitita. Kdo se tukaj ne spomni pušavnika Pavla in njegove čudovite hrane?

Sveti oče so od turškiga cesarja pismo prejeli, v katerim zaterduje, da bodo katoličani, ki na Turškim prebivajo, v prihodnje posebno varstvo imeli, kar njih vero zadene. — Je pa v turških deželah — v Evropi, Azii in Afriki 1,478.000 katoličanov, 14.630.000 razkolnikov, 12.000 protestantov, 1,360.000 judov, 14,520.000 mohamedancev.

Dublinski viši škof Cullen se vredništvu „Univerza“ 2000 frankov za preganjane cerkev na Badenskimi s pismam vred poslali, v katerim pravijo, da duh preganjanja tudi katoliško cerkev na Britanskim napada.

Iz Jeruzalema piše „Univerza“, da sta patriarhi Valerga in francoski poročnik Botta S. svečana iz mesta šla, ker se ni zadostilo zato, ko so patriarha iz Beid-Djalla s silo segnali.

Po naznanilu višiga škofa v Kvebeku, prečastitiga gospoda Turgeona, se bo za Kanado katoliško vseučiliše napravilo.

Jonski otoki. Iz Kerva se piše: Neki španjolski duhoven, pa angleški podložni v Gibraltarju de Skandela je veliko vajakov v katoliško cerkev spreobrnil. Ker je angleško znal, je bil zvoljen duhovni pastir greško-katoliških vajakov. Z denarnim skladam je dal opraviti cerkev s. Franciška za potrebe vajakov. Zmed 540 mož se jih je 70 v katoliško cerkev vernilo. Veliki škof v Kervu, prečastiti gospod Nicolson, so vse te vojake v imenovani cerkvi dali sprejemati.

C. a M.

Azija (Kočinčina). Filip Minh, rojen Kočinčinan, kateri je v napravi zunajnih misionov v Azii na otoku „Pulo Pinang“ podučevan bil, je mesca maliga travna 1844. leta učenje dokončal. Podal se je pa do Kočinčine; kmalo potem je bil v mašnika posvečen in je dosegel vse čednosti praviga duhovna. Po dopisu prečastitiga gosp. škofa Lefevreta, apostolskiga namestnika v Kočinčini, od 9. maliga serpana 1853 je bil Filip Minh tako srečen, smert za sv. vero preterpeti. On je prvi mučenik iz imenovane naprave.

C. a M.

Cerkveno sloystvo.

Ravno kar so z dovoljenjem prečastitiga Goriškiga višiga škofijstva v založbi Janeza Giontinita iz Blaznikove tiskarnice na svitlo prišli: *„Shodni ogorori“*, ki jih je spisal in izustil O. Mansvet Šmajdek, učenik naravoslovja v domačih šolah Franciškanskiga reda na Kostanjevici blizu Gorice. O tem delu le to rečemo: Ko smo 320 strani debele bukve, ktere 24 ogororov, ki so bili o raznih prilikah zdaj tu zdaj tam po slovenskih krajih izusteni, v čisti slovensini in zgovorni besedi obsežejo, sami sebi v veliko spodbudo bili prebrali; smo se s serčnim veseljem prepričali resničnosti besedi, s kterimi je slavni gospod Štefan Kocijančič imenovano delo lani napovedal rekoč: „Kakor zamorejo pričati vsi, kateri tega blagiga očeta osebnost poznajo, da je on v družbi sama zgovornost; ravno tako pričajo pa tudi njegove pridige, da mu tudi tiste zgovornosti ne manjka, ktera je duhovnu v cerkvi potrebna; da v grehah spijuje zdrami, zdramljene k pokori naganja, spokorne na bodeči poti zveličanja uterdi, in pobožne padcev ováruje.“ Ne bo se kesal, kdor si jih bo omislil. Veljajo pa terdo vezane 1 gold. 20 kr.

Zgodbe katoliške cerkve, ki jih je neutrudljivi gospod Peter Hicinger, Podlipski fajmošter, za doklado „Zgodnje Danice“ od 1849. do 1854. leta spisoval, in ki na 402 straneh dogodbe svete cerkve od začetka do nar. novejših časov obsežejo, se pri bukvozevu Matiju Gerberju terdo vezane po 1 gld. 20 kr. prodajajo. Kdor jih želi imeti, naj si jih urno omisli, ker jih je le še 150 iztisov.

Te dni smo od učeniga gosp. Dr. And. Radlinskiga, duhovna Ostrigonskiga višiga škofijstva in vrednika državnega zakonika za Slovence v Budinu, več iztisov slovarja k 1. zvezku ruskih propoved prejeli in gg. naročnikom že razposlali. Ob enim se nam je želja razodela, da bi po Danici ponovili povabilo k naročevanju na zbirko ruskih propoved (cerkvenih govorov v rusinskem jeziku) in na slovar, ki se mu pridava, in pa, da bi razglasili oznanilo nekaterih družih slovenskih bukev, kar prav radi storimo, kakor se nam je narekovalo:

Slovar k prvimu zvezku „Sobranija russkich propovedej“. De bi to za slovensko slovstvo posebno važno delo vsakterim Slovenam in tudi tistim, ki niso Slovenci, pa ali nemšino ali latinščino uméjo, v prid bilo, je gp. izdavalec namesto napovedaniga slovarja, v katerim bi se bile le tiste besede, ki jih ima prvi zvezek ruskih propoved, pa v družih slovenskih narečjih niso v navadi, z besedami tih narečij razlagovale, in namesto rusko-nemškiga Šmidoviga slovarja (kteriga bi pa tisti, ki nemškiga jezika ne znajo, latinščino pa uméjo, ne mogli rabiti), za zdaj bolj pripravin slovar na svetlo dal, ki obseže vse besede 1. zvezka ruskih propoved in njih pomen v nemškem in latinskem jeziku. Pridjana mu je cirilska in ruska abeceda. Kakor je prvimu, tako bo tudi drugemu in vsem sledečim zvezkam ruskih propoved enak slovar pridjan, ki bo pa le tiste besede obsegel, ki jih poprejšnji zvezki še nimajo. Sčasoma bodo toraj naročniki cel slovar dobili, ki ga bodo tudi pri družih bukvah lahko rabili. Izdavalec upa, da bo častitim naročnikom pozneje zamogel tudi Šmidov rusko-nemški in nemško-ruski slovar podariti. Tudi zdaj ga rad njemu pošlje, ki se z 2 gold. nanj naroči.

Imena gg. naročnikov bodo drugemu zvezku pridjane. Zda se še vsaki lahko naročnikom pridruži, da se bo njegovo ime v imenik naročnikov zamoglo djati.

Predplačilna cena za vsaki zvezek s slovarjem vred je 1 gold. 10 kr. (pri bukvarjih 1 gld. 15. kr.) Drugimu zvezku bo tudi s slovarjem vred vseslovenska slovnica pridjana. — Vredništvo „Zgod. Danice“ je nekaj iztisov 1. zvezka odveč prejelo; kdor tedaj hoče to imenitno delo slovenskiga slovstva imeti, ga lahko precej dobi.

„Poklady kazateljskeho rečnictva“. To delo, ki ima cerkvene ogovore v obsegu, in ki ga gosp. Dr. A. Radlinski izdava, že 2 tečaja — 8 zvezkov — šteje. Od 3. tečaja dalje se bo pa tako izdaval, da bo vsa keršanski nauk v 653 izverstnih, lahko umljivih govorih v 15 tečajih (v 30 zvezkih — 12 ali 15 pol debelih —), v 7 letih na svetlo prišel. Vsako leto bodo tedaj v 2 tečajih 4 zvezki natisnjeni. Vsakimu zvezku se bodo tudi drugi govori za nedelje, praznike in posebne prilike pridavali, vsih skupej okoli 350. Predplačilna cena za 4 zvezke vsakega leta je 5 gold. Za prve 4 zvezke se mora naročnina do konca mesca veličiga travna t. l. izdavavcu poslati. To za cerkveno govorstvo in slovensko slovstvo silno važno veliko delo, katero bo v češkem in slovaškem jeziku izhajalo, tudi Slovincem zavoljo slovenske vzajemnosti goreče priporočimo.

Naročniki naj naznanijo, ali hočejo imenovano delo v češkem ali v slovaškem jeziku imeti. Osnovo vsih cerkvenih govorov v 15 tečajih lahko pri vredništvu „Zgod. Danice“ dobi, kdor jo hoče. — Perviga tečaja se le še prva 2 zvezka za 2 gold. dobata, 2. tečaj je pa še cel v 4 zvezkih za 5 gold. na prodaj.

„Nábožné ryleri srdca katolíckého krestana“. Te molitveno bukve, ki jih je slavni gospod Dr. Radlinski v 2000 iztisih 1850. leta na svetlo dal, so bilo duhovstvu in ljudstvu tolikanj všeč, da so se v enim letu vsi iztisi poprodali. Zato je gosp. pisavec drugi obilniši natis v češkem in slovaškem jeziku oskerbel. De bi jih pa tudi drugi Slovenci zamogli brati, jih je dal prestaviti v slovenski, ilirski in poljski jezik. Poslovenjenje je že dokončano, in od gospod pisavca v kratkim pričakujemo slovenske osnove in povabila na naročevanje. — Cena čeških in slovaških molitvenih bukev je le 1 gold., na prav lepim popirju tiskanih pa 1 gold. 30 kr. — Oznanilo in obseg slovaških molitvenih bukev lahko vsaki pri vredništvu pregleda.

„Prostonárodní bibliotéka“. Izdava Dr. Radlinski. Pervi zvezek obseže zvezdoslovje, zemljopisje, naravoslovje v kratkih in lahkih vprašanjih in odgovorih, je že 2. natisa in velja 12 krajc. — Obseg 2. in 3. zvezka je znano delo prečastitiga škofa Galurata: „Lehrbuch der christlichen Wohlgezogenheit“ (napeljevanje k pobožnemu življenju) v slovaški jezik prestavljeno. Cena obeh zvezkov je 24 kraje.

Naročevanja sprejemajo Dr. Andrej Radlinski v Budinu (Ofen, Festung, Landhaus-Brunnengasse Nro. 104), vredništva „Zgodnje Danice“ „Novic“ in „Šolskiga Prijatla“, gospod Štefan Kocijančič, učenik sv. pisma stare zaveze v Gorici, gospod Ant. Janežič, gimnazialni učenik v Celovcu, in bukvarji.

Vredništvo.

Mill darovi.

Za uboge Indijane: J. O. Lep. 5. gld. — Krakovčanka 42 kraje. — Jak. Škrabec 1 gold. —

Za afrikanski misijon: Iz Cerknice 1 gld. 33 kr.

Premembe duhovšine.

V Ljubljanski škofii. Gospod Ant. Jamnik, duhovni pastir na Smarni Gori, je 27. sušca za vodenico umrl. — Gosp. Mihael Kmetič, kaplan v Zireh, in gosp. bogoslovec Jož. Jerin sta privoljenje dosegla, v Ameriko se podati.

V Goriski viši škofii. Gosp. Fil. Jak. Kafov, kaplan v Ročini, je dobil podfaro v Batuji v Černiskim dekanatu. — Gosp. Fr. Pečenko, vikar v Stiahu, je postal podvodja in oskerbnik v bogoslovskim semenišu v Gorici; dosadnji podvodja gosp. Jak. Franzot se je zavoljo mertvuda v pokoj podal.

V Lavantinski škofii. Umrli so: Gosp. And. Zdolšek, fajmošter na Vranskim, 17. svečana; O. Timotej Debeve, franciskan v Brežicah, 18. svečana; gosp. Ant. Seidl, duhovni pastir v Zdolah, 20. svečana. — Gosp. K. Rüpschl je dobil podfaro v Smiklavzu nad Laškim. — Gospoda duhovna Jožef Reš in Juri Reš sta dovoljenje dobila v Ameriko na Zgornje Mišigansko se podati.

V Sekovski škofii. G. Matija Jauk, dekan v Deutschlandsbergu, je dobil dekanatno faro v Lipnici, in gosp. A. Weber, kaplan v Eggersdorfu, podfaro v Breitenfeldu. — Gosp. fajmošter Jan. Neumann je 3. sušca umrl.

Popravek. V premembah duhovšine poslednjiga lista beri namesto v Ig: na Ig.

IGNACIJU KLEMENZU,

bukovezu na starim tergu šte. 155

v Ljubljani,

so naslednje bukve v slovenskim jeziku po pristavljeni ceni na prodaj:

Molitevne bukve.

Dušna paša za kristjane, kateri žele v duhu in resnici Boga moliti. Spisal *Friderik Baraga*, nekdanji kaplan v Metliki, zdaj škof v Ameriki. V Ljubljani 1852. Šestiga natisa in reči *podobe*. Te bukve z lepo, v jeklo vrezano podobo ozaljšane in 645 strani debele, veljajo v usnjatim herbtu vezane 1 gld. — kr. vse usnjate, s podobami na platnicah in z nožnicami 1 " 20 " z zlatim obrezkam in pozlačene 2 " 30 "

Dušna paša za kristjane šestiga natisa in manjši podobe. Te bukve veljajo v usnjatim herbtu — gld. 50 kr. vse usnjate, s podobami na platnicah in z nožnicami 1 " 10 " z zlatim obrezkam in pozlačene 2 " 10 "

Mir vam bodi. Molitevne bukve, v katerih se najdejo šestere svete maše in druge molitve za vse potrebe našiga življenja, litanije in pesmi, tudi pasijon ali terpljenje našiga Gospoda Jezusa Kristusa s svetim križevim potam. — Drugi natis pomnožil *J. Volc*. V Ljubljani 1852, z lepo podobo ozaljšane in 431 strani debele — veljajo vse usnjate s podobami na platnicah — gld. 50 kr. z zlatim obrezkam in pozlačene 1 " 20 "

Mir vam bodi — olepšane s 16 podobami svetiga križeviga pota veljajo vse usnjate 1 gld. — kr. z zlatim obrezkam in z nožnicami 1 " 30 "

Obiskovanje Jezusa Kristusa v presvetim Rešnjim Telesu in pozdravljenje Marije prečiste Device. Spisal *Fr. Baraga*. Te bukve veljajo vezane v usnjatim herbtu — gld. 28 kr. vse usnjate in z nožnicami 4 " 4 " z zlatim obrezkam in pozlačene 1 " 20 "

Daj nam danes naš vsakdanji kruh! ali mnoge molitve, v katerih po Jezusovim nauku Očeta, ki je v nebesih, vsiga prosimo, česar vsak dan za dušo in telo potrebujemo. Spisal *Jožef Rozman* (zdaj dehan v Trebnju). V Ljubljani 1851, tretjiga natisa, 357 strani debele. Veljajo vezane v usnjatim herbtu ali pa terdo z nožnicami — gld. 26 kr. vse usnjate in s podobami na platnicah — " 40 " z zlatim obrezkam 1 " 20 "

Duhovni studenec, to je, lepe molitve, s katerimi zamorejo keršanske duše veliko dobrot od Boga sprostiti. Na svitlobo dal *Jan. Cigler*. Šestiga pomnoženiga natisa. V Ljubljani 1853. Olepšane s podobami pri sv. maši in pri sv. kri-

ževim potu, 236 strani debele in v starim pravopisu veljajo v usnjatim herbtu ali pa terdo vezane z nožnicami. — gld. 20 kr. vse usnjate in s podobami na platnicah — " 36 " z zlatim obrezkam 1 " — "

Duhovni studenec; v novim pravopisu se te bukve ravno tako vezane po ravno tej ceni dobé.

Venec nedolžnosti ali molitve in nauki kristjanam potrebni. Spisal *Ign. Holcappel*. Te bukve veljajo v usnjatim herbtu vezane 1 gld. — kr. vse usnjate in z nožnicami 1 " 20 " z zlatim obrezkam 3 " — "

Duhovni tovarš pobožniga kristjana. Spisal *J. Kek*. Te bukve veljajo vezane v usnjatim herbtu — gld. 50 kr. vse usnjate 1 " 10 " z zlatim obrezkam 2 " 10 " Tém bukvam pridjani *katekizem* se tudi posebej dobi po — " 8 "

Premišljevanje štirih poslednjih reči. Spisal *Fr. Baraga*. Te bukve veljajo vezane v usnjatim herbtu — gld. 40 kr. vse usnjate 1 " — " z zlatim obrezkam 1 " 40 "

Mašne bukvice, to je, molitve pri sveti maši in druge vsakimu kristjanu potrebne molitvice in sv. križev pot. Spisal *Jan. Cigler*. V Ljubljani 1852, v novim pravopisu. Olepšane s podobami pri sv. maši in pri križevim potu in 252 strani debele veljajo terdo vezane z nožnicami 16 kr. vse usnjate s podobami na platnicah 24 " z zlatim obrezkam 30 "

Mašne bukvice v starim pravopisu in 292 strani debele veljajo terdo vezane 20 kr. vse usnjate 30 "

Posvečeno bodi tvoje ime ali nauki in molitve za mlade ljudi, zlasti za otroke. Pridjan jim je tudi *katekizem*. Spisal *J. Rozman*. 286 strani debele veljajo terdo vezane z nožnicami 15 kr. vse usnjate 30 "

Oče naš, kateri si v nebesih, ali mnoge molitvice v čast našiga nebeškiga Očeta. Spisal *J. Rozman*. Z velikimi čerkami natisnjene in s katekizmom vred veljajo terdo vezane z nožnicami 12 kr.

Oče naš, manjši podobe in s podobami sv. maše ozaljšane veljajo terdo vezane 6 kr. z nožnicami vred pa 10 "

Molitve pri očitni službi Božji veljajo mehko

vezane 6 kr.

v usnjatim herbtu 10 "

Sveti križev pot s podobami. Spisal

J. Cigler. Cena 10 kr.

Obiskovanje križeviga pota. Cena . 10 "

Pot svetiga križa. Cena 5 "

Viša se učiti pri sveti maši streči. . 3 "

Vse imenovane molitevne bukve se tudi prav
lepo vezane v žametu in s srebrnimi okovi po nar
nižji ceni dobé. Ako kdo kakšne bukve na posebno
vižo vezane hoče imeti, se mu bo tudi berž postreglo.

Pobožne bukve.

Življenje svetnikov. Spisal *Fr. Veriti.*

Čvetera bukve družiga natisa veljajo vezane v
usnjatim herbtu 4 gld. — kr.

Tudi se dobí vsaki del posebej po 1 " — "

Nebeške rože. Spisal *Fr. Baraga.* Veljajo

vezane v usnjatim herbtu — gld. 50 kr.

vse usnjate 1 " — "

z zlatim obrezkam 1 " 40 "

Zerkalo lepih izgledov. Spisal *Fr. Blažič.*

V Ljubljani 1854. V novim pravopisu, 107 strani
debele veljajo terdo vezane za šolske darila 18 kr.

Razlaganje sv. Evangelija vsih nedelj in

praznikov cerkveniga leta. Spisal *Fr. Veriti.* Te
bukve vezane se dobé po pomanjšani ceni v
usnjatim herbtu vezane po 1 gld.

Razlaganje terpljenja Jezusa Kristusa,

Kakor so ga vsi 4 evangelisti popisali. Spisal
Fr. Veriti. Cena 20 kr.

Od počesenja in posnemanja Matere Božje.

Spisal *Fr. Baraga.* Terdo vezane veljajo te
bukve 20 kr.

Evangelii v nedelje in praznike celiga

leta in vse dni svetiga posta. Spisal *J. Burger.*
Vezane v usnjatim herbtu veljajo — gld. 50 kr.
vse usnjate 1 " 10 "

Perpravljanje k smerti. Spisal *Fr. Veriti.*

Cena 20 kr.

Molitve za bolnike. Spisal *Jan. Cigler.*

Vezane v usnjatim herbtu veljajo 20 kr.

Štiri poslednje reči, ali premišljevanje

smerti, sodbe, pekla in nebes. Spisal *Jan. Cigler.*
Vezane v usnjatim herbtu veljajo 20 kr.

Perpomoček sveti rozenkranc Bogu in

Marii dopadljivo moliti. Spisal *M. Hofman.* Terdo
vezane veljajo te bukve 10 kr.

Dober nauk ali kratko podučenje, se časne

in večne nesreče obvarovati. Spisal *J. Cigler.*
Cena 10 kr.

Kratek nauk za vsaciga človeka. Spisal

J. Cigler. Cena 5 kr.

Katekizmi.

Kratek katekizem v vprašanjih in odgo-
vorih. Spisal *J. Kek.* Sedmiga natisa v novim
pravopisu po 8 kr.

Keršanski katoliški nauk za otroke, ki

se pripravljajo k sv. obhajilu. Spisal *Fr. Veriti.*
Cena 12 kr.

Keršanski katoliški nauk za odraslene ljudi.

Spisal *Fr. Veriti.* Čveteri zvezki veljajo terdo
vezani 2 gld.

Pridige.

Pridige za vse nedelje in praznike celiga

leta, ktere je pridigoval *Gasper Šrab* v Dobu.
2 zvezka veljata v usnjatim herbtu 1 gld. 40 kr.

Povesti.

Izidor, brumni kmet. Prestavil *L. Dolinar.*

Cena 10 kr.

Vezilo ali preganjana nedolžnost. Poslo-

venil *J. Kosmač.* Cena 20 kr.

Popis navad in zaderžanja Indijancev v

polnočni Ameriki. Cena 10 kr.

Te bukve se tudi v nemškem jeziku spisane
dobé: *Geschichte, Character und Gebräuche der*
nordamerikanischen Indier von *Fr. Baraga.* 10 kr.

Pesmi.

Mnoge svete pesmi. Spisal *L. Dolinar.*

Cena 20 kr.

Zraven imenovanih bukev se pri meni tudi dobé:

Sveta povestnica stare zaveze. Spisal *L.*

Fleury. Poslovenil *Štefan Kociancič.* Cena 36 kr.

Sveta povestnica nove zaveze. Spisal ravno

tisti 30 kr.

Podučne povesti. Spisal *Fr. Soave.* Po-

slovenil *Štefan Kociancič.* Cena 50 kr.

Nova nabéra laških, nemških in slovenskih

pogovorov. Spisal *Premru.* Cena 40 kr.

26 povest za mlade ljudi. Spisal *Štefan*

Kociancič. 30 kr.

Naukapolne pripovedi za mladost. Spisal

J. Zabukoršek. Družiga natisa. Veljajo. 15 kr.

Mesingasti križ in popisovanje Palestine.

Cena 10 kr.

Slovenska abecednica za otroke v novi

in stari pisavi. Spisal *L. Jeran* 3 kr.